

Tim Collins

SHERLOCK HONDS

EN DE GEHEIMZINNIGE
GOOCHELAAR

Met illustraties van John Bigwood

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Welkom

Sherlock Hond en dr. Jane Katson zijn wereldberoemde detectives. Dr. Katson schrijft elke misdaad die ze oplossen op, zodat jij alles over hun avonturen kunt lezen.

Sherlock Hond

Sherlock Hond is de grootste speurder die de wereld ooit gekend heeft. Hij gaat geen raadsel uit de weg en weet elke zaak op te lossen.

Dr. Jane Katson

Dr. Jane Katson, dat ben ik. Ik help Sherlock Hond bij zijn zaken en sta altijd klaar om gluisperige boeven in de kraag te grijpen.

Ben je er klaar voor om Hond en Katson te helpen hun moeilijkste zaak ooit op te lossen? Overal in dit boek staan puzzels waarmee je je speur talent kunt testen. Lukt het even niet, dan vind je alle antwoorden achter in dit boek. Je kunt ook gerust eerst het hele boek uitlezen en pas later de puzzels doen. Veel succes!

PS: Misschien heb je dit boek van de bie geleend. Schrijf of teken dan niet op de puzzels. Anders is dit boek niet zo leuk voor de volgende lezer!

Hoofdstuk 1

De rode kater haalde een zaag tevoorschijn. Het scherpe blad glinsterde in het licht. Hij hield het boven het konijn, dat gilde en tegenstribbelde.

‘Hij gaat haar doormidden zagen!’ riep ik.

‘Inderdaad,’ zei Sherlock Hond. ‘En ik weet precies hoe dat werkt. Laat me het je uitleggen, Katson...’

‘Alsjeblieft niet,’ zei ik. ‘Je verpest het hele plezier.’

We hadden bijna een uur naar de goochelshow van Otto de Grote gekeken en Hond had elke truc al voor mij verpest. Mijn vriend kon misdaden oplossen als de beste, maar ik wou dat hij dat talent nu even liet rusten zodat ik van de show kon genieten. We waren de hele week in Berlijn geweest om de gouden apporteerstok van aartshertog Dobermann te zoeken en ik wilde me nu gewoon even vermaken voor we teruggingen naar Londen.

Inmiddels had Hond ontdekt dat de duiven die Otto uit het niets had geplukt, eigenlijk onder zijn hoge hoed verstopt hadden gezeten. En de slinger van zakdoekjes die uit een rookwolk opdook, was uit zijn mouw gekomen.

De goochelaar zaagde een houten kist door en zijn assistent-konijn jammerde. Het publiek hapte naar adem en blafte.

‘Uitvogelen hoe deze trucs werken ís genieten, mijn beste Katson,’ zei Hond. ‘In dit geval had je moeten opmerken dat de voeten van het konijn niet bewegen.’

Nu ik beter keek, zag ik dat de voeten nep waren, gemaakt van karton en vilt.

‘Het konijn heeft zijn echte lijf verstopt in een geheim vak onder de kist,’ zei Hond. ‘Het is eigenlijk heel simpel.’

De zaag ging dwars door de kist en het konijn deed alsof het elk moment kon sterven. Toen de magiër de twee helften van de kist uit elkaar schoof, hield de zaal de adem in. Een haas snikte en snoot in haar zakdoek, terwijl een egel haar pootjes voor de ogen van haar kinderen hield.

Even was het doodstil in de zaal... tot het konijn haar ogen opende en grijnsde. Het publiek applaudisseerde en juichte. Otto schoof de twee helften van de kist weer tegen elkaar en het konijn sprong er ongedeerd uit.

Otto pakte een stoel en liep ermee naar de rand van het podium. Hij droeg een hoge hoed, een grote vlinderdas en een zwierige zwarte cape met rode voering.

‘Voor de volgende truc, dames en heren, heb ik de hulp nodig van iemand uit het publiek,’ zei hij, en hij wreef zich in de poten. ‘Ik ben dus op zoek naar een vrijwilliger.’

Ik stak mijn vinger op. Als ik op het podium stond, kon Hond tenminste niet de show voor me verpesten.

‘Ja, u, mevrouw,’ zei de goochelaar. ‘Komt u maar.’

Hoeveel zakdoeken, duiven
en speelkaarten tel je in
dit plaatje?

Het publiek klapte terwijl ik de trap op liep.

‘En u bent...?’ vroeg Otto.

‘Dr. Jane Katson,’ zei ik.

Otto wees naar de stoel en ik ging zitten.

‘Ik zal nu mijn grootste, meest verbluffende kunst vertonen,’ zei Otto. ‘U zult uw ogen niet geloven. U zult getuige zijn van de macht van hypnose.’

Ik ging zitten en keek naar de rijen en rijen vol teckels, boommarters en padden. Een zwarte kat op de eerste rij had al haar kittens op één stoel geperst, en ze staarden en miauwden naar me. Ik wist dat ze allemaal teleurgesteld zouden zijn als ik niet in de ban zou raken van de goochelaar, maar wat kon ik eraan doen? De truc zou bij mij gewoon niet werken.

Otto haalde een zakhorloge aan een lange gouden ketting tevoorschijn en liet dat voor mijn snorharen heen en weer zwaaien.

‘Focus op het centrum,’ zei hij. ‘Dat wil zeggen, kijk naar het midden. Je voelt je heel ontspannen.’

Ik wilde Honden zoeken in de zaal, zien of hij ons zat uit te lachen, maar ik kon mijn ogen niet van het horloge afhouden.

‘Je ogen worden heel zwaar,’ zei Otto. ‘Ze gaan vanzelf dicht over vijf tellen. Vijf... vier... drie... twee... een.’

Hij knipte met zijn vingers.

Ik voelde mijn hoofd naar voren rollen en mijn ogen dichtvallen. Wanhopig probeerde ik ze weer te openen.

Met veel moeite lukte het me om mijn oogleden van elkaar te krijgen.

Ik keek het theater rond. Alles was veranderd.

De hele zaal was verlaten. Otto de Grote was weg, net zoals Hond's en de rest van het publiek. Ik stapte van het podium af en liep de coulissen in.

'Hallo?' riep ik. 'Is daar iemand?'

Ik hield mijn poot boven mijn ogen tegen de felle lampen en zag een donkere gestalte met lang haar de deur uit schieten. Ik moest haar volgen, of ik wilde of niet.

Ik rende, schoof de deur open en... ontdekte dat ik in een heel andere stad was. Net zaten we nog in Berlijn naar een goochelshow te kijken en nu was ik in Parijs. Ik zag de lichtjes van de Eiffeltoren boven de donkere straten glinsteren.

De gestalte voor me rende ervandoor. Toen ze even omkeek, zag ik dat het een maki was met grote zwarte ringen om haar ogen, gekleed in een ouderwetse groene jurk.

Ze snelde de straat door, sneller dan een cheeta die nodig moet plassen. Ik wist dat ik haar nooit zou kunnen inhalen, maar vond dat ik het toch moest proberen.